

treh nogah zbolel, samo z eno zdravo nogo do kmetove šupe z ognjem? Če so pa zdrave noge osla ogenj zanesle, so tudi uni trije kramarji pogorelostva krivi, toraj po moči povračila dolžni.“

Ugovor ta je bil resničen spoznan in gospodarji vseh štirih četert so mogli škodo poverniti. J. M.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Milana. 3. t. m. je sklenil mestni odbor davek od psov vpeljati. — Bolezni tert ni doslej še nikjer opaziti in tudi olive dobro letno obetajo.

Iz Marburga. Veliki ponedeljek se je v Šent-Petru poleg Marburga velika nesreča prigodilo. Utonilo je zmed 30 oseb, ki so se hotle čez Dravo prepeljati, njih osem.

Iz okolice Konjiške na Štajarskem. Iz naše okolice redkokrat kaj novega „Novice“ prinesejo. Tudi ta dopis bo malo važnega povedal, vendar bi utegnil uzrok biti za važne reči. Konjice (Gonobitz) so lep terg, nekdanj, ko je teržaška cesta še iz Tersta na Dunaj skoz Konjice deržala, so bile Konjice čislane zavoljo svojih gostivnic in prenočišč. Večkrat so v naših hramih kronane glave počivale. Sadaj je vse drugače. Ni več tako obilnih dohodkov, in zato tudi ni več toliko veselja do obertnih početij.

Terščani so slovensko-nemška zmes, s slovenskim srcem, pa ne s slovenskim jezikom. Zato je pa tudi Slovenščina, katero terščani govorijo, prava homatija. Šole so dosti na tem krive. Poznamo še dosti šol na Štajarskem, v katerih se še ne uči po volji visokega ministerstva. Drugokrat bom morebiti kaj več od tega povedal. — Za prijatelja znanosti bi se tudi še kaj v Konjicah našlo. Stara farna cerkev ima lepe grobne spomenike, in v Balantovem hramu je hranjen lep rimsk spomenik. Kaj vendar pomeni? Silen kamen predstavlja dva molčeca leva, na sredi levov je mladič priklenjen z rokama h kamnatemu stebru. Na vsaki strani pod levoma sta ribokonja. V srednjem polji pa je kodrasta glava z perotnicama. Perotnice so zvezane. Od vsake strani v glavo pikata sokola. Celó doli pa so viditi osebe, moške in ženske. Ena derži ogledalo, druga kozarec, tretja odperto pismo. Na sredi stoji maldeček kroglico deržeč. Muhar je ta spomenik celó krivo zrisal, kodre glavini je naredil za pesje glavi! Tudi ni pazil, da je mladič uklenjen. —

Lepe starine so tudi najti na stenah farovža Šentlorenškega v Stranicah. V sakristii čadramske podružnice sv. Miklavža je rimsk kamen, na katerem še se lahko bere ime: INGHVVS ASSEDOMARI. Takošnih imen nikjer še nisem bral na štajarskih rimskih kamnih. Ali ste keltiške ali slovenske?

Pod Čadramom je lepa ravnica. Tu je, kakor ljudstvo pravi, stalo belo mesto, in sicer v bližini vasi Malahern ali Malahorn. Vprašal sem starega Malahornčana, kaj to ime pomenjuje. Čujte, kaj mi je rekel: „Nekdaj je deržala čez Bezino po našem polji proti stražkem kogeljni vélika cesta iz Celja v Ptuj. Lani sta bila dva duhovna gospoda, eden iz Gradca, drugi pa iz Marburga, in sta to cesto zasledovala. Ker je pot čez hribe težek, sta tukaj mogla herniti. Besede herniti nisem razumel, vprašam ga: kaj pomeni herniti? Odgovori mi stari možak: „Le herni, le herni ga“, to je: „le dergni ga, da bo raji vlekel.“ V starejših kerstnih bukvah stoji Malahern, Malaherna, sedaj pa piše se Malahorn! Tam kjer sadaj Čadramska cerkev stoji, je nekdanja ajdovska veža, kakor sem pred več leti svetlega g. škofa Slomška čul.

Toliko iz konjiške okolice. Utegnile bi te verstice uneti starino- in jezikoslovce slovenske. Povedati moram še to, da v Konjicah ni več najti onega lesenega psa, ktere ga smo mogli pred 20 leti otroci na herbtu po tergu domú nositi, ako je kateri se podstopil v šoli slovensko kramljati. F. Pohorski.

Iz Ljubljane 17. t. m. se je peljal sardinski poslanec marquis Cantano iz Dunaja skozi Ljubljano v Turin. — 18. t. m. so se odborniki društva za podporo rokodelcev Nj. ekselencii gosp. cesarjevemu namestniku grof Chorinsky-u poklonili in prečastitega gospoda prosili, imenovanemu društvu protektor biti. Prav prijazno so gospod grof odbornike sprejeli, in obljubili, občnokoristno društvo v svoje varstvo vzeti. — Danes ob 5. uri popoldne je zbor sočlenov ljubljanskega muzeuma v navadnem zberališu v šolah.

Novičar iz raznih krajev.

Deržavni zakonik razgláša cesarsk ukaz zastran novega popisovanja v celem cesarstvu. Ta ukaz je zavoljo tega posebne važnosti, ker je to popisovanje prvo v našem cesarstvu, in se bo v vsih deželah po enacih pravilih godilo. Poslednje popisovanje je bilo leta 1851. Prihodnje bo popisovanje vsacih šest let. — Memo gredé opomnimo, de štatistkarji število prebivavcov v cesarstvu razno postavljajo. Štatistkar Hain šteje v začetku leta 1852 38,388,000 duš. Drugi so zrajtali konec leta 1854 39,411,309 prebivavcov. Po najnovejšem prerajtanji gosp. ministerskega tajnika Balke žl. Linienstein živi v celem cesarstvu 43,208,843 duš. Letajšnje popisovanje bo pokazalo, kdo ima prav. — Nj. c. k. visokost, nadvojvoda Ferd. Maksimilian, cesarjev brat, je prišel 16. t. m. v Terst, barko „Novaro“ pred odhodom obiskat. Sprejel je potem, ko so se mu deželne in vojaške oblastnije poklonile, vse, ki se bodo z Novaro peljali, prav prijazno, in se je še tisti dan v Benedke vernil. — Veliki ponedeljek so v Brüsselu ženitno pismo Nj. c. k. visokosti, nadvojvoda Ferdinanda Maksimiliana in njegove presvitle neveste Charlote, belgijske kraljične, podpisali. — Bere se, da bo najmlajši cesarjev brat, c. k. visokost Ljudevik Viktor, tudi v marini svojo vojaško službo nastopil in se bo prihodnji mesec v Terst preselil. — Na Dunaji kakor tudi po vsih mestih cesarstva se pripravljajo, 18. junija t. l. stolétnico preslavnega vojaškega reda Marije Terezije kaj slovesno obhajati. — Velikonočno nedeljo so si v vasi Kosthaim poleg Majnca cesarski in pruski vojaki v lase skočili. Brez kervi ta reč ni nehala, pa višji oblastniki so vunder kmalo razserdjene vojake pomirili. — „Čas“ piše iz Sandomira v kraljestvu Poljskem, da se je pretečeni teden ondè 7 hiš tako v zemljo vsedlo, da le strehe nekoliko iz tal molé. K sreči prebivavcov se je zemlja tako počasi vsajala, da so še o pravem času nevarnosti odšli. — Angležka kraljica Viktorija je 14. t. m. hčirko povila. — „Armonia“ svetuje ministru Cavour-u v Rim romati, da bi se za svoje zmote pokoril in na grobu sv. Petra molil in odpušenje za razžalitve sv. Očeta sprosil. Sploh se smé reči, da so začeli unikraj Tičina svoj plajš po bolj prijaznim vetru obračati.

Stepe Akermanske.

Sonet Mickievičev.

Na suhega širjavo splavam oceana,
Moj voz se vdira, vgreza v se ga zelenjava;
Ko čoln po valji loke, rožnem morji, plava,
Koralnih se otokov varujem burjana.

Že mrak zapada; ni ne ceste ne kurgana,
V nebó zrem k zvezdam, ker so ladij vodba prava;
Oblaka al danice tam li je bliščava?
Blišči se Dnester, vstala luč je Akermana.

Stoj, kako tiho! slišim kak leté žerjavi.
Do katerih skolov vid se javljne primiče,
In slišim ko metulj se zibelčká na travi.

Ko gladka kača s prsi zeli se dotiče,
Tak tiho! kak natezam tenki sluh zvedavi,
Da slišal glas bi z Litve; — hajd, nikdo ne kliče.

Pogovori vredništva. Gosp. J. S. v B.: Srečko za dunajsko razstavo smo Vam prihranili. — Gosp. J. B. v P.: Bomo skusili zvediti. Hvala lepa za poslano, danes natisnjeno; „reb.“ bi prizadjali veliko stroškov. — Gosp. M. V. v V.: 6 srečk smo za Vas prideržali.